

**ZACHRAŇ SITUACI,
SBAL HOLKU,
STAŇ SE HRDINOU**

Zatímco jsem následující ráno v kuchyni opět pojídal misku rozmočených cornflaků, Joshua sledoval film s Jamesem Bondem, kterého naplno zaměstnávalo zachraňování situace, balení holek a stávání se hrdinou. Mě však trápilo jediné. Jak na novém blogu neopakovat staré chyby? Pochopil jsem, že klíčem k úspěchu je psaní o skvělých věcech. Potřeboval jsem tedy, aby se kolem mě neustále dělo něco zábavného a zajímavého, jednoduše něco, o čem by se dalo blogovat. Soutěžní porota složená z redaktorů *Nejbáječnějších Schlockských Novin* se přece na zajímavé příběhy zaměřovala především. A já je toužil zaujmout stejně, jako by to dokázal, řekněme, třeba... James Bond.

ZACHRÁNIT SITUACI, SBALIT HOLKU, STÁT SE HRDINOU

Úterý 12. května

Zde přináším několik faktů o vašem pokorném blogerovi. Mám vlnité vlasy, hnědé oči a má oblíbená barva je červená. Mé nové životní motto zní *zachraň situaci, sbal holku, staň se hrdinou*. Poslední dny se ze svého života snažím vytřískat co nejvíc. Nemůžete se stát Nejlepším blogerem, aniž byste mířili vysoko.

Komentáře 1

Myslím, že bys měl raději blogovat o Attilovi nebo Kozačce nebo klidně i o svém tátovi. Jsou mnohem zajímavější než ty!

Dr. Maryloaf, budoucí Nejlepší bloger na světě

Začínal jsem mít pocit, že potřebuji lepší virtuální přátele. Komentáře mého soupeře vrhaly na blog špatné světlo, ale ve škole jsem o svém psaní pochopitelně nikomu říct nemohl. To poslední, co jsem potřeboval, bylo, aby se Kozačka dozvěděla, že jsem stejně chytrý jako ona.

Chtěl jsem totiž, aby mě měla v oblibě. Přesněji řečeno jsem chtěl, aby byla zahrnuta v té části plánu týkajícího se *sbalení* holky. Ještě přesněji řečeno jsem si s ní chtěl dát svou první pusou. Úplně jsem to viděl před očima: sedím za temné noci v parku na lavičce, ona přijíždí na kole, se-

skočí, přisedne si a beze slova mě políbí. Pak opět naskočí a vydá se pryč.

Ano, přesně takhle by se to mělo stát. A pokud ne, spokojil bych se i s letným políbením po hudebce.

Před školou jsem se na stránkách soutěže o Nejlepšího blogera poohlédl po nějakých nových on-line kamarádech a narazil jsem na blogerku, která si říkala Občanka Sluníčková. Žila uprostřed pouště v chatrči bez elektřiny, jezdila na kole poháněném sluneční energií a její blog se zabýval životním stylem v souladu se životním prostředím. Připomínala členy Greenpeace neustále zachraňující stromy a vyvalené velryby. To mi přišlo obdivuhodné, a tak jsem její blog začal sledovat. Možná že na oplátku začne sledovat i ona mě a třeba mi napíše nějaké hezké komentáře.

• • •

Když vstoupil pan Legg do třídy, podívali jsme se na něj, abychom zjistili, co je za den. Samozřejmě jsme věděli, že je úterý, ale pan učitel Legg každému dni rád přiděloval téma.

PAN UČITEL LEGG

Úterý 12. května

Pan učitel Legg s oblibou přiděluje každému dni téma. Včera byl například den zdvižných vozíků, a tak jsme se o nich naučili vše, co se dalo. Minulý pátek jsme měli

Den bubnů bongo a celé dopoledne jsme se na ně učili hrát. Dnes přišel pan Legg do třídy v jedné z těch obřích čepic, co vypadá jako mýval bez končetin či hlavy, a prohlásil, že máme Sibiřský den.

○ Komentáře   **o**

„Na Sibiři je po většinu dne tma,“ prohlásil zpoza své sibiřské čepice.

„Kde je Sibiř?“ zpozorněl Attila, který už zřejmě plánoval, že tam jednoho dne rozjede byznys.

„Sibiř je ta část Ruska, kde ve filmech záporáci staví rakety a sestavují bomby.“

Právě proto ho všichni ve škole zbožňují. Učí nás o samých zvláštních věcech, jako je Sibiř, a navíc se s ním moc nenadřeme.

Zatímco jsme si vytahovali tužky z penálů a papíry, prošel pan Legg kolem mé lavice a zašeptal: „Došel ti můj e-mail, Charlie?“

„Ano, díky, pane učiteli,“ odpověděl jsem tiše, aby nás nikdo neslyšel. Nechtěl jsem zmiňovat nic konkrétního pro případ, že by nás náhodou zaslechla Kozačka. Mimo to, jak jen mohl pan Legg vědět, že bloguji?

„Říkal jsem si, že by sis na blogu mohl procvičovat psaní,“ pokračoval. „Měl bys na něm zapracovat, Charlie. Tohle mi přišlo jako poměrně zábavný způsob.“

„Ano, pane učiteli.“

Kozačka i Attila se oba našťěstí s někým bavili a nezachytili vůbec nic.

Takže mi ten odkaz poslal pan Legg náhodou, aniž by tušil, že už blog píšu. Šlo mu jen o mé zlepšení po pár nevydařených písémkách.

„Takže, kdo mi poví, co je nejslavnějším sibiřským vynálezem?“ pronesl, když nakráčel zpět před třídu. Zatímco pokračoval ve vyprávění, já se rozhlížel kolem sebe a hledal inspiraci, ale nic mě netrklo.

Za své místo v prostřední řadě mezi Attilou a Kozačkou jsem byl moc rád, myslím ale, že ani jeden z nich mé nadšení

nesdílel. Dokonce jsem se doslechl, že když jsem byl jednou nemocný, raději na mou židli postavili květináč s velikánskou kapradinou, jen aby se na sebe nemuseli dívat.

Ještě když s námi chodil do školy Owen, který seděl na druhé Attilově straně, bývala naše řada ještě zábavnější. V podstatě by se dalo říct, že byl tím nejzajímavějším člověkem z naší třídy. Jeho rodiče pocházeli z České republiky, a navíc nádherně zpíval, ať už byla hudebka nebo ne. S oblibou zpíval jakousi národní českou písničku o moudrém králi doprovázeném věrným lvem. I pan učitel Legg ho měl velmi rád, a dokonce jednou vyhlásil Owenův den na jeho počest.

Byla s ním skutečně zábava až do poslední chvíle, kdy se musel vrátit, protože buďto v jeho zemi, nebo v jeho rodině vypukla válka. Bylo nám líto, že nás tehle zpívající týpek opustil, a tak jsme se rozhodli, že si alespoň vyrobíme jeho lepenkovou maketu a umístíme ji na původní místo, aby to vypadalo, že nikdy neodjel. Jenže jsme ve výtvarné dílně ne našli dostatečně velké nůžky, a tak jsme lepenkového Owena nikdy nezrealizovali.

Jeho místo zaujal Lance Green, který do naší školy přestoupil. Moc toho nenamluvil. Ani nenadělal. Měl hnědé vlasy a pokaždé, když promluvil, z něj vypadlo něco jako „Bůh ti žehnej“ nebo „s prominutím?“. A navíc ani nezpíval. Vzpomínajíce na staré dobré časy jsme mu dali přezdívku Lepenka.

Když jsme si řekli o Sibiři všechno možné, zadal nám pan Legg slohové cvičení.

„Právě jsem doopravil vaše testy z minulého týdne a musím říct, že výsledky této třídy zdaleka neodpovídají jejímu potenciálu. A tak si dnes napíšeme slohové cvičení. Rozdělíte se do dvojic a v nich napíšete jeden o druhém životopis.“

Skvělá zpráva! Napíšu ho své dvojici co nejlépe a pak jej umístím na blog. Ale kdyby se mi povedl až moc, musel bych ho zlikvidovat, než by se dostal k panu Leggovi. Ten nás mezi tím rozdělil do dvojic. Na mě vyšel Lepenka.

Jak jsem měl sakra o Lepenkovi napsat COKOLIV zajímavého? I tak jsem si k němu přisunul židli a snažil se působit přátelsky.

„Jak se máš, Lanci?“

„Velmi dobře, Charlie, děkuji za optání.“

„Pověz mi na sebe něco, co ještě nevím.“ Nevěděl jsem o něm nic jiného než to, že je nudný, ale nepolevoval jsem ve svém milém výrazu.

„Mám rád školu.“

„Pro začátek dobrý. A co děláš po škole?“

„S prominutím?“

Už teď mi lezl na nervy: „Ptal jsem se, co děláš po škole?“

„Hmm, no dobrá, někdy, prostě, já jednoduše... dobře, tak nevím,“ odpověděl. „Nerad bych tě zatěžoval detaily toho, co dělám po škole, neboť si nemyslím, že bych dělal něco, co by stálo za řeč, a tak jsem raději prohlásil, že po škole nedělám nic. Je taková odpověď v pořádku?“

„Ani ne,“ nesouhlasil jsem. „Přeci musíš něco dělat?“

„Omlouvám se, Charlie, ale nedělám vůbec nic.“

„Takže jen tak sedíš do chvíle, kdy je zase škola?“

„Někdy píšu úkoly.“

„Super, díky moc, Lanci.“

„Bůh ti žehnej.“

„Ano, opravdu, takhle mi to stačí,“ sdělil jsem mu.

Nestačilo, ale už jsem s ním nechtěl ztrácet čas. Pověděl jsem mu o sobě pár zajímavostí a pustil se do psaní. Také jsem potají nahlédl do jeho sešitu z matematiky, abych zjistil, jak si vede.

Když jsme dopsali, prohlásil pan Legg, že bychom své práce měli přečíst před třídou.

„Kdo se hlásí jako první?“

Kozačce vystřelila ruka.

„Někdo další?“

„Pane učiteli, můžu pořídit pár fotek do svého alba?“ zeptala se.

Považuje se za skvělou fotografku, ale já některé její fotky viděl a musím říct, že má rozhodně co zlepšovat. Její vášeň pro fotografování se mimo jiné projevuje neustálým dotazováním pana Legga, zda může „zachytit momenty“ ve třídě, a on pokaždé svolí.

Všechny kolem to jen otravuje, ale já osobně myslím, že na hezkých holkách schovaných za hledáčkem je cosi tajuplného.

„Samozřejmě že můžeš, Eleanor.“

Popadla foťák a popošla do rohu třídy.

„Co kdyby začali Charlie a Lance?“

„Ano, pane učiteli,“ odpověděl Lepenka a uchýlil se ke katedře.

Následoval jsem ho s krajní nechtutí. Lepenka spustil jako první.

„Charlie Ridge má hnědé vlasy a kachnu jménem Čárkód. Je způsobilým studentem, ale rozhodně nepatří mezi nejlepší.“

Přesně tak jsem mu to nadiktoval. Nemohl jsem dopustit, aby se Kozačka cítila ohroženě, jelikož ji chci dobalamutit až do své náruče.

„Charlie je milý chlapec a bylo zábavné o něm psát. Děkuji.“
Celá třída na závěr jeho čtení zdvořile zatleskala.

„Děkuji, Lanci,“ pokynul mu pan Legg. „A teď nám Charlie poví něco o Lancovi.“

Usmál jsem se a spustil.

LEPENKOVA BIOGRAFIE

Úterý 12. srpna

Dnes jsem ve škole dostal za úkol napsal biografii Lepenky, nejnudnějšího člověka ve škole. Snažil jsem se ho vylíčit zajímavějším, než ve skutečnosti je. Přišel jsem na tohle:

Lance Green, autor Charlie Ridge

Lance je jedním z nejlepších a nejnadějnějších veslařů, které tato země kdy spatřila. Vesluje od tří let a v současné době dosahují jeho svaly velikosti

svalů dospělého muže. Míří veslovat i na nadcházející olympijské hry, a dokonce se nechal slyšet, že pokud jej do reprezentace vyberou, na místo konání dovesluje. O jeho ambicích nemůže být pochyb. Jako malý si přál být slavným šachistou, slavným řidičem kamionu, slavným profesorem mineralogie a slavným reportérem magazínu Time. Poznáte ho i podle jeho neodmyslitelné, oblíbené hlášky ‚Kdo umí, ten umí‘. Lance se řadí mezi nejúspěšnější studenty naší školy.

○ Komentáře   **o**

Jakmile jsem dočetl, odložila Kozačka fotoaparát a osočila mě: „Celé je to lež. Lance nic z toho nedělá.“

Hádat se s ní před celou třídou mi nijak nevadilo. Když se zlobí, vypadá rozkošně.

„Nech ho na pokoji, Eleanor,“ brzdil ji Attila. „Jsi možná učitelský mazánek, ale ne učitel.“

Hodila našťvaný pohled i na něj.

„Charlie, mluvil jsi vůbec s Lancem, než jsi začal psát?“ zjišťoval pan Legg, který se podle všeho také rozčílil. To mu přitom nebylo vůbec podobné.

Zfalšováním Lepenkova životního příběhu jsem se rozhodně nepředvedl jako nějaký šprt – a za to jsem byl rád.

„Samozřejmě že ano. Lepen–, tedy chci říct Lance mi vše nadiktoval. Já byl pouhým písařem.“

„No dobrá, promluvíme si o tom později.“

Měl jsem průšvih, ale stál za to. Kdyby všichni tušili, jak doopravdy nudný Lepenkův život je, ještě by mi poděkovali. Reálná fakta ze života opravdového Lepenky bych navíc ani nemohl uveřejnit na blogu.

Ve skutečnosti jsem mu prokázal laskavost. Třeba ho teď nějaká holka pozve ven. Anebo si alespoň bude chtít sáhnout na jeho svaly. Jen aby to nebyla Kozačka, protože to by mě štvalo.

• • •

Na konci dne jsem vypochoďoval ven s pocitem naprostého vítězství. Na Charlieho Ridge se začínalo obracet štěstí!

„Ahoj, Charlie. Jak bylo ve škole?“ Táta na mě čekal před školní branou jako obvykle, i tak ale působil zvláště. Povídal si s matkami, co jej i s Joshuou zastavily včera ráno. Zamávaly mu a my se vydali domů.

„Otravovaly tě?“ zeptal jsem se.

„Ani v nejmenším, Charlie. Naopak mě pozvaly na zítřejší schůzku Sdružení rodičů a přátel školy.“

SRPŠ

Úterý 12. května

SRPŠ znamená Sdružení rodičů a přátel školy.

Předsedá mu máma Cathy Oldbeckové. Zabývají se

třeba pořádáním školní besídky, provozováním jídelny a sbírkou peněz na údržbáře, co ze střechy sundávají uvíznuté míče.

Komentáře 1

Díky za přidání, Charlie. SRPŠ zní jako skvělý zdroj energie. Takových lidí je na světě potřeba více.

Občanka Sluníčková

„Dámy ze SRPŠ jsou úžasně milé. Odpoledne jsme si došli na kávu,“ pokračoval táta.

Naposledy jsem ho viděl takhle zářit před pár měsíci, kdy si koupil nový potah na žehlicí prkno.

„To zní super, tati, ale neměl jsi doma chystat večeři?“

„Jo, jenže jsme se s holkama dali do řeči nad pár cappucciny a najednou byl konec vyučování. Navíc, doma s Joshuou je vaše matka.“

To nevěstilo nic dobrého. Nebyla zrovna mateřský typ.

Hned ve dveřích jsme zahlédli ubrečeného Joshuu. Oblek měl ještě stále na sobě. Máma stála uprostřed kuchyně s rozpuštěnými vlasy a rozepnutými manžetami košile, které jí plandaly o kostýmek.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ kvílela. „Další žaloba!“

Máma, nebo tedy spíše společnost, pro kterou pracovala, se soudila neustále, takže by jeden čekal, že si za tu dobu už zvykla.

„Nestresuj se, Helen,“ uklidňoval ji táta. „Jsem si jistý, že je u soudu rozdrtíš.“

„Ta žaloba není podaná na mě, chytráku,“ zakřičela. „Ale na Charlieho!“